

РЕШЕНИЕ

№ 1839

гр. Плевен, 15.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛЕВЕН, XII ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на осемнадесети ноември през две хиляди двадесет и
втора година в следния състав:

Председател: Ралица Анг. Маринска Ангелова

при участието на секретаря НАТАЛИЯ СТ. НИКОЛОВА
като разгледа докладваното от Ралица Анг. Маринска Ангелова Гражданско
дело № 20224430103503 по описа за 2022 година

Гр.д.№ 3503/2022г. по описа на ПлРС е образувано въз основа на ИМ от
Д. Н. Г., чрез адв. А. Д., против *** „***, с която се твърди, че страните са се
намирали в трудовоправни отношения, считано от 23.01.2012г, като ищцата е
заемала длъжността „***“ в Дирекция *** *** Твърди се, че поради забавяне
в изплащането на трудовото ѝ възнаграждение, на 19.04.2022г, ищцата е
подала заявление за прекратяване на трудовия ѝ договор, считано от
21.04.2022г, което заявление е изпратено с куриерска служба и получено от
служител на ответника на 21.04.2022г. Твърди се, че до ищцата е изпратено
искане за даване на обяснения по реда на чл. 193, ал.1 от КТ, от 27.04.2022г,
върчено ѝ на 29.04.2022г. Твърди се, че въз основа на Заповед №***г, за
налагане на дисциплинарно наказание- ***, върчена на ищцата на
10.05.2022г, е прекратено трудовото ѝ правоотношение, на основание чл.190,
ал.1, т.2 от КТ- поради неявяване на работа в два последователни дни - на
12.04. и на 13.04.2022г. Твърди се, че издадената заповед за налагане на
дисциплинарно наказание е незаконосъобразна и е налице злоупотреба с
право от страна на работодателя. Твърди се, че издадената заповед за *** е с
невъзможен предмет, т.к. трудовото правоотношение между страните е било
прекратено, считано от 21.04.2022г.- с получаване на изявлението на ищцата
от работодателя. Твърди се, че в трудовата книжка на ищцата, като основание

за прекратяване на ТД неправилно е посочено „дисциплинарно ***“. Твърди се, че на ищцата не са й заплатени дължимите обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за 35 работни дни и обезщетение по чл. 221, ал.1 от КТ- в размер на едно БТВ. Твърди се, че в изпратеното уведомление по чл. 327, ал.1 от КТ, е налице и покана за изплащането на тези суми, в срок до 15.05.2022г. Твърди се, че няма плащане на тези обезщетения от страна на ответника.

В заключение моли съда, на основание чл. 344, ал.1, т. 1 от КТ, да признае ***то, извършено със Заповед №***г., на основание чл. 330, ал.1, т.6 от КТ, за незаконно и отмени заповедта, като незаконосъобразна; на основание чл. 344, ал.1, т. 4 от КТ, да постанови да бъде извършена поправка на основаниято за ***, вписано в трудовата книжка, като основаниято за прекратяване да се счита по чл. 327, ал.1, т.2 от КТ; на основание чл. 224, ал.1 от КТ, да осъди ответника да заплати сумата от 1735лв- обезщетение за неизползван платен годишен отпуск от 35 дни, ведно със законната лихва, считано от датата на ИМ-23.06.2022г. и на основание чл. 86, ал.1 от ЗЗД- лихва за забава, в размер от 15лв., за периода 15.05.2022г- 22.06.2022г; на основание чл. 221, ал.1 от КТ, да осъди ответника да заплати сумата от 1040лв.- обезщетение за прекратяване на трудовия договор от работника без предизвестие, ведно със законната лихва, считано от датата на ИМ-23.06.2022г, както и на основание чл. 86, ал.1 от ЗЗД- лихва за забава в размер от 10лв., за периода 15.05.2022г.-22.06.2022г. Представят се писмени доказателства. Претендират се разноски.

В срока по чл. 131 от ГПК, ответникът, в депозираният отговор изразява становище за неоснователност на предявените иски. Не се оспорва съществуването на трудовоправни отношения между страните, въз основа на сключен трудов договор, въз основа на който, ищцата е заемала длъжността „***“. Твърди се, че в два последователни дни – на 13.04. и на 14.04.2022г, в офис на *** на адрес гр. Плевен, ул. ***, е извършена проверка от *** на ищеца, който е установил, че офиса е затворен, с поставен надпис на вратата, че поради технически причини офиса не работи. Твърди се, че в дружеството не е постъпвало уведомление за затваряне на офиса и не е разпореждано такова. Твърди се, че в следствие от проверката, ищцата е подала заявление по чл. 327 от КТ. Твърди се, че с оспорената заповед №***г., на ищцата е наложено дисциплинарно наказание- ***. Твърди се, че извършеното от

ищцата дисциплинарно нарушение предхожда заявлението ѝ по чл. 327 от КТ и то не може да санира нарушението. Твърди се, че ***то с процесната заповед и извършено законосъобразно. По отношение на иска по чл. 344, ал.1, т.4 от КТ, се посочва, че нормата е неприложима в случая. Оспорват се претенцията по чл. 224, ал.1 от КТ, като се твърди, че неизползваният платен годишен отпуск- за 30 дни за календарните 2020г., 2021г. и 2022г., е изцяло заплатен, в размер на 1640,04лв. Оспорва е се иска по чл. 221, ал.1 от КТ, като се посочва, че е приложена нормата на чл. 221, ал.2 от КТ, с оглед на дисциплинарното *** на ищцата.

Съдът, като съобрази становището на страните, на основание закона и събраните по делото доказателства, намира за установено следното:

По делото, с определение №4166/13.10.2022г е постановено за безспорно и ненуждаещо се от доказване между страните: факта на съществуване на трудовоправни отношения между тях, въз основа на сключен трудов договор, въз основа на който ищцата е заемала длъжността „***“.

По иска с правно основание чл. 344, ал.1, т.1 от КТ.

Както бе посочено, по делото е постановено за безспорно, че страните намирали в трудово правни отношения, въз основа на сключен трудов договор, въз основа на който ищецът е заемал длъжността „***“.

По делото се установява, че от страна на ищцата Д. Г., до работодателя е изпратено заявление, на основание чл. 327, ал.1 от КТ, с което същата е заявила, че считано от 21.04.2022г, прекратява трудовото си правоотношение, поради забавяне на изплащането на трудовото ѝ възнаграждение. Със заявлението е направено и искане за изплащане на дължимите обезщетения— по чл. 224, ал.1 от КТ и по чл. 221, ал.1 от КТ, както и трудово възнаграждение за м. март и м. април. 2022г., в срок до 15.05.2022г. Съдът намира за установено, че заявлението е изпратено по куриер на 20.04.2022г. и връчено на работодателя на 21.04.2022г.- обр. разписка- л. 12 от делото. Видно от приложеното лично трудово досие на ищцата, заявлението е входирано с вх. №***г.

По делото се установява също факта на издаването на оспорената заповед №***г. на *** на ответното дружество, за налагане на дисциплинарно наказание „***“ и прекратяване на трудовия договор с ищцата Г.. Видно от мотивите на заповедта, дисциплинарното наказание се налага за това, че в два

последователни дни – на 12. и на 13. април. 2022г, офисът на дружеството, находящ се гр. Плевен, ул. ***, е затворен, като е поставена бележка с надпис: „Поради технически причини офисът не работи. Молим за извинение. Заповядайте в офис на *** „****“ на ул. ***, ***. Посочено е, че ищцата Г. е извършила нарушение на трудовата дисциплина, като в посочените два последователни дни, не се е явила на работа. Заповедта за *** е връчена на адв. А. Д., на 10.05.2022г. която е отразила, че трудовото правоотношение между страните вече е прекратено на основание чл. 327, ал.1 от КТ. По делото се установява също и факта на изискване на обяснения от страна на служителя, по реда на чл. 193 от КТ, въз основа на искане изх.№***г. Съдът констатира, че същото е връчено на 29.04.2022г, като адв. А. Д. е отбелязала, че трудовото правоотношение е прекратено, считано от 21.04.2022г. на основание чл. 327, ал.1 от КТ; обратната разписка на куриерска служба „****“ е приложена на гърба на искането, приложени към ИМ-л. 17. От страна на ищцата обяснения не са давани.

По делото се установява също факта на изготвяне на Докладна записка от 14.04.2022г, за извършена проверка за спазване на трудовата дисциплина от служителите на *** *** в която е отразено, че при посещение на 12. и на 13.04.2022г, офисът, находящ се на адрес гр. Плевен, ул. ***, №*** е бил затворен /не работи/, помещението е било тъмно, а на вратата е имало бележка, с посоченият по- горе надпис. В докладната е посочено, че при посещението на 12.04.2022г, в 14,47 часа е била направена снимка на надписа на вратата. По делото, като свидетел е разпитан ***- съставил докладната записка, който посочва, че работи като *** към ***, като на 12.04.2022г, е бил в гр. Плевен, по служебен въпрос. Посочва, че са отишли до офиса, тъй като се е наложило да бъдат извадени дубликати на документи, но той е бил затворен. Посочва, че по- късно през деня са отишли втори път, но отново е било затворено, на следващия ден също. Посочва, че е имало табела на вратата с надпис, че поради технически причини, офисът не работи. Свидетелят посочва, че действително е имало технически проблем- бил е преустановен достъпа до информационната система. Посочва също, че в тези дни- когато офисът е бил затворен- не е разговарял с *** на офиса, или с ищцата Г..

При така установено от фактическа страна, съдът намира да установено от правна страна следното:

Съобразно нормата на чл.327, ал.1, т. 2 от КТ, работникът или служителът, може да прекрати трудовия договор писмено, без предизвестие, когато работодателят забави изплащането на трудовото възнаграждение или на обезщетение по този кодекс или по общественото осигуряване. В този случай, при добросъвестно упражняване на потестативното право от страна на работника/служителя, прекратяването на трудовия договор настъпва автоматично, с получаване на уведомлението от страна на работодателя- арг. чл. 335, ал.2, т.2 от КТ, независимо от това дали е налице посоченото в изявлението на работника основание за прекратяване. В този случай е без правно значение дали работникът е притежавал това право или не го е притежавал, защото не са налице съответните предпоставки на чл. 327 КТ. С получаване на уведомлението от страна на работодателя, трудовият договор е прекратен, а работникът отговаря за вредите, които е причинил на работодателя, в случай, че не е било налице основанието за прекратяване на трудовия договор по чл. 327, ал.1, т.2 от КТ. /в т. см. Решение № 289 от 18.11.2014 г. на ВКС по гр. д. № 1289/2014 г., Определение № 60468 от 10.06.2021г. на ВКС по гр. д. № 832/2021 г., и двете на IV г. о., ГК/. Следва да се посочи обаче, че в случаите на недобросъвестно управление на правото на работника да прекрати едностранно трудовия си договор- с цел избягване на дисциплинарно наказание, за извършено от него дисциплинарно нарушение, предхождащо изявлението му по чл. 327, ал.1, т.2 от КТ, не води до прекратяване на трудовия му договор. /в т. см. Решение № 159 от 15.03.2021 г. на ВКС по гр. д. № 4433/2019 г., III г. о., Решение № 289 от 18.11.2014 г. на ВКС по гр. д. № 1289/2014 г., IV г. о./. В този смисъл, спорен по делото е въпросът налице ли е злоупотреба с право от страна на ищцата, при депозиране на заявлението за прекратяване на трудовия договор по реда на чл. 327 от КТ, каквито твърдения има ответника, както в отговора на ИМ, така и в депозираните по делото писмени бележки. Следва да се посочи, че по делото не е въвеждан като предмет законността на извършеното дисциплинарно ***, в т.ч. и има ли извършено дисциплинарно нарушение от страна на ищцата, като същата твърди, че процесната заповед за *** е издадена след прекратяването на трудовия договор на ищцата, поради което същата се явява без предмет.

От събраните по делото писмени и гласни доказателства, обсъдени по-горе, съдът намира, че при депозиране на заявлението си по чл. 327, ал.1, т.2

от КТ, за едностранно прекратяване на трудовия си договор, ищцата Д. Г. е действала добросъвестно, поради което, са настъпили търсените от нея прави последици и е налице прекратяване на трудовото ѝ правоотношение с ответника, на това основание. По делото не се събраха категорични доказателства, установяващи по категоричен и несъмнен начин, възраженията на ответника за недобросъвестност у ищцата, при депозиране на заявлението ѝ по чл. 327, ал.1 от КТ, като действие, извършено във връзка с извършената проверка и образувано дисциплинарно производство, приключило с процесната заповед за ***. По делото не се събраха доказателства, че преди датата на депозиране на заявлението– 21.04.2022г, ищцата е била уведомена по какъвто и да е начин, че е имало образувана проверка за неявяването ѝ на работа на посочените два работни дни– 13 и 14.04.2022г., от което да се направи обоснован извод, че същата е депозирала своето заявление с цел да осуети налагането на дисциплинарно наказание. В тази връзка, съдът кредитира показанията на разпитания свидетел- съставител на докладната записка, който посочва, че в деня на проверката, не е разговарял с ищцата Г. и не я е търсил. По делото не се установява и самата докладна записка да е връчена на ищцата, респ. да е уведомена за съдържанието ѝ. Заявлението по чл. 327, ал.1 от КТ предхожда и датата на искането по чл. 193, ал.1 от КТ, за даване на обяснения. Следва да се посочи, че в мотивите на процесната заповед, неправилно е посочено като хронология, че в резултат на исканите обяснения по чл. 193, ал.1 от КТ, Г. е отказала да даде такива, като депозирала заявлението си. По делото, от страна на ответника няма твърдения, а и доказателства, че към датата на депозиране на заявлението по чл. 327, ал.1 от КТ, не са били обективно налице посоченото в него основание- неизплащане на трудовото възнаграждение за м. март и до 21. Април. 2022г., респ.- че има плащане на тези възнаграждения, което от своя страна на послужи като индиция за недобросъвестност. По делото е представен само фиш за работна заплата- за м. май. 2022г., в който е отразено начисляване на работна заплата до 10.05.2022г. и обезщетение за използван платен годишен отпуск, но не и други доказателства в тази насока. Съдът намира, че в настоящият случай- при направени възражения за злоупотреба с право при прекратяване на трудовия договор, в тежест на ответника е до установи същите, като част от общата доказателствена тежест за установяване законосъобразността на ***то с процесната заповед. За да е

налице такава законосъобразност, следва на първо място да е налице валидно съществуващо трудово правоотношение, което да не е било надлежно прекратено по реда на чл. 327, ал.1 от КТ преди това, каквито съображения излага ответника. Съобразно законово въведената презумпция за добросъвестност по смисъла на чл. 8, ал.2, вр. ал. 1 от КТ, добросъвестността при осъществяване на трудовите права и задължения се предполага до установяване на противното. Съдът приема, както бе посочено по-горе, че в настоящето производство, ответникът не обори тази презумпция. Налице е валидно прекратяване на трудовия договор, по реда на чл. 237, ал.1, т.2 от КТ, едностранно, без предизвестие от страна на служителката, на 21.04.2022г, поради което, последвалата заповед №***г. за прекратяване на трудовия договор, поради налагане на дисциплинарно ***, се явява незаконосъобразна и следва да бъде отменена като такава, и предявеният иск с правно основание чл.344, ал.1, т.1 от КТ - уважен.

По иска с правно основание чл.344, ал.1, т. 4 от КТ.

С ИМ, съдът е сезиран- при условията на обективно кумулативно съединяване с иска по чл. 344, ал.1, т.1 от КТ, с иск с правно основание чл. 344, ал.1, т. 4 от КТ, за извършване на поправка на основаниято за ***, вписано в трудовата книжка на ищцата Д. Г., като основаниято за прекратяване да се счита по чл. 327, ал.1, т.2 от КТ, вместо посоченото – чл. 190, ал.1, т.2 от КТ. Видно от приложената в заверено копие от трудовата книжка на ищцата, като основание за прекратяване на трудовия й договор е посочено- чл. 190, ал.1, т.2 от КТ- дисциплинарно ***, считано от 10.05.2022г.

Исковете по чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ и чл. 344, ал. 1, т. 4 КТ, са обективно кумулативно съединени, в съотношение на обуславящ към обусловен, и съдът дължи произнасяне и по двата иска, като изхода по иска по чл. 344, ал.1, т.1 от КТ обуславя изхода по чл. 344, ал. 1, т. 4 КТ. В случая не се оспорва факта на прекратяване на трудовия договор, а само основаниято за това. С иска по чл. чл. 344, ал. 1, т. 4 КТ, се установява правната квалификация на действителното основание- осъществените юридически факти, при които това е сторено. В случая, съобразно изхода на предявеният иск по чл. 344, ал., т.1 от КТ- или отмяна на издадената заповед за налагане на дисциплинарно наказание „***“ и установяване на действителното правно положение между

страните- прекратяване на трудовия договор по реда на чл. 327, ал.1, т.2 от КТ, то и действителното основание за прекратяване на трудовия й договор, следва да фигурира в трудовата книжка на ищцата.

На основание гореизложеното, искът по чл. 344, ал.1, т. 4 от КТ е основателен и следва да бъде уважен, като бъде постановено извършването на поправка в трудовата книжка на ищцата, и във всички други документи, свързани с прекратяване на трудовия договор, на основаниято за ***, вместо чл. 190, ал.1, т.2 от КТ, на 10.05.2022г, да се счита прекратено на основание чл. 327, ал.1, т.2 от КТ, на 21.04.2022г.

По исковете с правно основание чл. 221, ал.1 от КТ и по чл. 86, ал.1 от ЗЗД.

По делото е изслушана и приета ССЕ, от заключението по която се установява следното: БТВ на ищцата Г., за месеца, предхождащ месеца на ***то е в размер на ***лв., от която основна заплата от *** лв. и клас прослужено време 27%- 220,86лв. С оглед на това, ВЛ е посочило, че размерът на обезщетението по чл. 221, ал.1 от КТ, за неспазено предизвестие е в размер на ***лв. ВЛ е констатирало също, че към момента на проверката, няма изплащане на това обезщетение. По делото, до приключване на съдебното дирене в настоящата инстанция, няма представени доказателства от ответника за изплащане му.

Съобразно нормата на чл. 221, ал.1 от КТ, при прекратяване на трудовото правоотношение от работника или служителя без предизвестие в случаите по чл. 327, ал. 1, т. 2, т.3 и т.3а от КТ, работодателят му дължи обезщетение в размер на brutното трудово възнаграждение за срока на предизвестиято- при безсрочно трудово правоотношение. Както бе посочено по- горе, по делото безспорно се установи факта, че страните са се намирали в безсрочно трудово правоотношение, въз основа на трудов договор, прекратен едностранно от служителя по реда на чл. 327, ал.1, 2 от КТ. Установява се, че със заявлението си по чл. 327, ал.1 от КТ, ищцата е направила и искане за изплащане на дължимото обезщетение по чл. 221, ал.1 от КТ, в срок до 15.05.2022г., след което ответникът е изпаднал в забава и дължи лихва за забава.

При така установеното, съдът намира, че предявеният иск с правно основание чл. 221, ал.1 от КТ, е основателен и следва да бъде уважен- но до

предявеният с ИМ размер от ***лв.- брутна сума, ведно със законната лихва, считано от датата на ИМ-23.06.2022г., като за разликата до пълният предявен размер от 1040лв., искът следва да бъде отхвърлен като неоснователен. По делото, от страна на ищеца няма изменение размера на иска.

По отношение на иска с правно основание чл. 86, ал.1 от ЗЗД, като акцесорен, също се явява основателен и следва да бъде уважен. Съдът служебно изчисли размер на лихвата за забава, за процесния период- 15.05.2022г. -22.06.2022г, в размер на 11,27лв., като в полза на ищцата следва да бъде присъдена сумата от 10лв. – съобразно предявеното с ИМ.

По исковете с правно основание чл. 224, ал.1 от КТ и по чл. 86, ал.1 от ЗЗД.

Нормата на чл.224, ал.1 от КТ, предвижда, че при прекратяване на трудовото правоотношение, на работника се дължи обезщетение за неизползван платен годишен отпуск, пропорционално на времето, което се признава за трудов стаж. Съобразно заключението по приетата ССЕ, ВЛ е установило, по отношение на претенцията за обезщетение за неизползван платен годишен отпуск, че в платежната ведомост на ответника, е начислено такова за 30 календарни дни- общо за 2020година- 3 раб. дни, за 2021година - 20 раб. дни и 2022 година- 7 раб. дни, в общ размер от 1640,40лв. / нетна стойност от 1476,36лв/. ВЛ е констатирало също, че към момента на проверката, няма изплащане на тези обезщетения. По делото, до приключване на съдебното дирене в настоящата инстанция, няма представени доказателства от ответника за изплащане на тези възнаграждения. По делото се установява, както бе посочено по- горе, със заявлението си по чл. 327, ал.1 от КТ, ищцата е направила и искане за изплащане на дължимото обезщетение по чл. 224, ал.1 от КТ, в срок до 15.05.2022г., след което ответникът е изпаднал в забава и дължи лихва за забава.

При така установеното, съдът намира, че предявеният иск с правно основание чл. 224, ал.1 от КТ, е основателен и следва да бъде уважен- но до предявеният с ИМ размер от 1640,40лв.- брутно, за 30 работни дни, съобразно заключението на ВЛ, ведно със законната лихва, считано от датата на ИМ- 23.06.2022г., като за разликата до пълния предявен размер от 1735лв- обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за 35 дни, искът следва да бъде отхвърлен като неоснователен. По делото, от страна на ищеца няма

изменение размера на иска.

По отношение на иска с правно основание чл. 86, ал.1 от ЗЗД, като акцесорен, също се явява основателен и следва да бъде уважен. Съдът служебно изчисли размер на лихвата за забава, за процесния период- 15.05.2022г. -22.06.2022г, в размер на 17,77лв., като в полза на ищцата следва да бъде присъдена сумата от 15лв. – съобразно предявеното с ИМ. По делото, от страна на ищеца няма изменение размера на иска.

С оглед изхода на делото, следва ответникът да бъде осъден да заплати дължимата държавна такса върху уважените искове, в размер на 216,22лв., както и сумата от 180лв.- деловодни разноски, по сметка на ПлРС.

Следва ответникът да бъде осъден да заплати на ищеца направените от него разноски, в размер на 1089,71лв., съобразно на уважената част от исковете. В случая, от страна на ищцата се претендира заплащане на разноски- адв. възнаграждение, в размер на 1100лв., за което се представя и списък по чл. 80 от ГПК. От страна на ответника е направено възражение за прекомерност, което съда приема за неоснователно, поради средните съображения: съобразно нормата на чл. 78, ал.5 от ГПК, ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно, съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна, да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер по чл. 36 от ЗА. Съобразно Наредба №1/2004г. за минималните размери на адв. възнаграждения, ред. ДВ, бр. 68 от 31.07.2020г., нормата на чл. 7, ал.1, т.1, предвижда, че за процесуално представителство, защита и съдействие по дела за отмяна на *** и възстановяване на работа, възнаграждението е не по-малко от размера на минималната месечна работна заплата за страната към момента на сключване на договора за правна помощ. /в случая това е м.06.2022г./. По реда на чл. 7, ал.1, т. 4- за други неоценяеми искове/ какъвто е иска по чл. 344, ал.1, т.4 от КТ/ - минималният размер на възнаграждението 600 лв., съобразно ал.2 на същата разпоредба, процесуално представителство, защита и съдействие по дела с определен интерес, при интерес до 1000лв. – минималният размер на възнаграждението е 300 лв. МРЗ за страната към м. юни. 2022г е 710лв. В случая са предявени с ИМ общо шест иска, чиято правна квалификация е дадена от съда в проекто- доклада. Съдът приема, че

общо възнаграждение от 1110лв.- за всички искиове, доколкото няма посочено разделение в договора за правна защита и съдействие, не се явява прекомерно, както съобразно действителната фактическа и правна сложност на спора, така и съобразно установените минимални размери по Наредба №1/2004г. и не следва да бъде намалявано.

В полза на ответника следва да бъдат присъдени разноси- юрк. възнаграждение, което съдът определя на общо 300лв., на основание чл. 78, ал.8 от ГПК, вр. чл. 37 от ЗПрП, вр. 23, ал.1 т.1, предл. второ от Наредбата за заплащането на правната помощ. Съразмерно на отхвърлената част от исковите, в полза на ответника следва да бъде присъдена сумата от 2,78лв.

След служебно извършена компенсация, в полза на ищеца следва да бъде присъдена сумата от 1086,93лв.-разноси по делото.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА, на основание чл.344, ал.1, т.1 от КТ, *ТО на Д. Н. Г., ЕГН*****, от гр. Плевен, извършено със Заповед за налагане на дисциплинарно наказание №***г. на ***и на *** „***“ ЕИК ***- *** и ***, за НЕЗАКОННО и ОТМЕНЯ същата като НЕЗАКОНОСЪОБРАЗНА.**

ПОСТАНОВЯВА, на основание чл.344, ал.1, т.4 от КТ, извършването на ПОПРАВКА НА ОСНОВАНИЕТО за прекратяване на трудовото правоотношение между Д. Н. Г., ЕГН***, от гр. Плевен и *** „***“ ЕИК ***, в трудовата й книжка и във всички други документи, свързани с прекратяването на трудовия договор, като ВМЕСТО „на основание чл. 190, ал.1, т.2 от КТ“, считано от 10.май.2022г, ДА СЕ СЧИТА „на основание чл. 327, ал.1, т.2 от КТ, считано от 21.април.2022година.**

ОСЪЖДА, на основание чл. 221, ал.1 от КТ, * „***“, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. София, бул. ***, №***, **ДА ЗАПЛАТИ НА Д. Н. Г., ЕГН*****, от гр. Плевен, сумата от ***лв. /брутна сума/,** съставляваща обезщетение за неспазено преизвестие, ведно със законната лихва, считано от датата на ИМ-23.06.2022г. до окончателното й изплащане, като ЗА РАЗЛИКАТА до пълният предявен размер от 1040лв., ОТХВЪРЛЯ иска като НЕОСНОВАТЕЛЕН.**

ОСЪЖДА, на основание чл. 86, ал.1 от ЗЗД, * „****“, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. София, бул. ***, №***, ДА ЗАПЛАТИ НА Д. Н. Г., ЕГН*****, от гр. Плевен, сумата от 10лв.- лихва за забава върху главницата от ***лв, за периода 15.05.2022г. -22.06.2022г.**

ОСЪЖДА, на основание чл. 224, ал.1 от КТ, * „****“, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. София, бул. ***, №***, ДА ЗАПЛАТИ НА Д. Н. Г., ЕГН*****, от гр. Плевен, сумата от 1640,40лв.- /брутна сума/, съставляваща обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за 30 работни дни, за календарните 2020г, 2021г и 2022г, ведно със законната лихва, считано от датата на ИМ- 23.06.2022г., до окончателното й изплащане, като ЗА РАЗЛИКАТА до пълният предявен размер от 1735лв- обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за 35 работни дни, ОТХВЪРЛЯ иска като НЕОСНОВАТЕЛЕН.**

ОСЪЖДА, на основание чл. 86, ал.1 от ЗЗД, * „****“, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. София, бул. ***, №***, ДА ЗАПЛАТИ НА Д. Н. Г., ЕГН*****, от гр. Плевен, сумата от 15лв.- лихва за забава върху главницата от 1640,40лв, за периода 15.05.2022г. -22.06.2022г.**

ОСЪЖДА, на основание чл.78, ал.1 от ГПК, * „****“, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. София, бул. ***, №***, ДА ЗАПЛАТИ НА Д. Н. Г., ЕГН*****, от гр. Плевен, сумата от 1086,93лв. - разноси по делото.**

ОСЪЖДА, на основание чл.78, ал.6 от ГПК, * „****“, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. София, бул. ***, №***, ДА ЗАПЛАТИ по сметка на ПлРС, сумата от 216,22лв.- държавна такса върху уважените искове, както и сумата от 180лв.-деловодни разноси.**

Решението може да бъде обжалвано от страните в двуседмичен срок от съобщението, с въззивна жалба, пред ПлОС.

Съдия при Районен съд – Плевен: _____